

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Kuchynky a soudců Mgr. Jaroslava Škopka a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobců: a) **FVE Chotíkov s. r. o.**, IČ 24673625, Veleslavínova 363/33, 301 00 Plzeň,
zastoupeného Mgr. Pavlem Douchou, advokátem, Mezibranská 7, 110 00 Praha 1,
b) **J. T., P.**,
zastoupeného JUDr. Ivanou Čadkovou, advokátkou, Modřínová 2436/2, 326 00 Plzeň,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, IČ 70890366, Škroupova 18, 306 13 Plzeň,

za účasti osob 1. **Future WOOD s. r. o.**, IČ 29089433, Chotíkov 388, 330 17 Chotíkov
zúčastněných zastoupené Mgr. Jiřím Maškem, advokátem, Lochotínská 18, 301 00 Plzeň,
na řízení: 2. **Obec Chotíkov**, Chotíkov 118, 330 17 Chotíkov,
zastoupené JUDr. Zdeňkem Veberem, advokátem, Purkyňova 10, 301 00 Plzeň,
3. **M. K., P.**,
4. **ČEZ Distribuce, a. s.**, IČ 24729035, Teplická 874/8, 405 02 Děčín – Podmokly,

o žalobách žalobců proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 5. 2018, č. j. PK-RR/1845/18,

takto:

- I. Řízení o žalobě žalobce a) se zastavuje.
- II. Žaloba žalobce b) se zamítá.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.
- V. Žalobci a) se z účtu Krajského soudu v Plzni vrací část zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 2 000 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce a) Mgr. Pavla Douchy, advokáta, Mezibranská 7, 110 00 Praha 1.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Rozhodnutím Městského úřadu Města Touškov (dále jen „stavební úřad“) ze dne 12. 2. 2018, č.j. 4274/2017/MUMT-11 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), bylo k žádosti Future WOOD s. r. o., IČ 29089433, zastoupeného MP technik spol. s r. o., IČ 05360889, se sídlem Francouzská 149, Holýšov, (dále jen „stavebník“), a na základě přezkoumání vydáno dle § 129 odst. 3 a § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, a § 18c vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, dodatečné povolení stavby Skladovací hala (dále jen „stavba“) na pozemku parc. č. X/X, X/X, X/X, X/X, X/X, X/X v k. ú. X, kterým byla stavba dodatečně povolena. Dále byl specifikován obsah a rozsah stavby (výrok I.); rovněž byly stanoveny podmínky pro provedení stavby (výrok II.) a podmínky pro užívání stavby (výrok III.).
2. K odvolání mj. žalobců byla rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 5. 2018, č.j. PK-RR/1845/18 (dále jen „napadené rozhodnutí“), dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuta odvolání žalobců a prvoinstanční rozhodnutí bylo potvrzeno.
3. Žalobce a) se žalobou ze dne 5. 6. 2017, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručenou téhož dne, domáhal zrušení napadeného rozhodnutí i rozhodnutí prvoinstančního. Žaloba byla zaevidována pod sp. zn. 30A 132/2018. Žalobce a) rovněž učinil návrh na přiznání odkladného účinku jeho žalobě, který byl usnesením soudu ze dne 11. 7. 2018, č.j. 30 A 132/2018 – 149, zamítnut.
4. Žalobce b) se žalobou ze dne 28. 6. 2018, soudu doručenou téhož dne, rovněž domáhal zrušení napadeného rozhodnutí i rozhodnutí prvoinstančního. Žaloba žalobce b) byla soudem zaevidována pod sp. zn. 57 A 87/2018.
5. Usnesením soudu ze dne 28. 8. 2018, č.j. 57A 87/2018 – 33, byly obě žaloby spojeny ke společnému projednání a nadále byly vedeny pod sp. zn. 30 A 132/2018.
6. Územní řízení a stavební řízení jsou upraveny stavebním zákonem.
7. Správní řízení je upraveno správním řádem.

[II] Žaloby

8. S obsahem žaloby žalobce a) i jejími četnými doplněními byli seznámeni všichni účastníci i osoby zúčastněné na řízení. Z níže uvedených důvodů soud nebude obsah těchto podání v rozsudku blíže popisovat.
9. Žalobce b) v žalobě uvedl následující.
10. Důvody, pro které je rozhodnutí žalovaného napadáno, jsou víceméně shodné s těmi, které byly uplatněny v předešlém odvolání v této věci i ve vyjádřeních v průběhu správního řízení.
11. Stavba, která je předmětem řízení o dodatečném povolení, v první řadě nerespektuje vydané územní rozhodnutí ze dne 12. 3. 2002, č.j. 1195/01/-Le a tím zcela znemožňuje přístup a příjezd k nemovitosti žalobce b). Přímo zasahuje do jeho vlastnických práv.
12. Situace v území - jak osvětleno dále - je způsobena nesprávným úředním postupem orgánů veřejné správy, jejich nekompetentností a liknavým postojem.
13. Žalovaný jako odvolací orgán převzal zcela argumentaci stavebního úřadu, ve svém rozhodnutí se vyjádřil výlučně k námitkám odvolatelů, o jeho úvahách ohledně povinnosti přezkumu napadeného rozhodnutí s právními předpisy není v odůvodnění zmínky, až na konstatování, že rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy.
14. Ač rozhodnutí jak stavebního úřadu, tak odvolacího orgánu čítají 16, resp. 17 stran textu, považuje žalobce obě za nedostatečně odůvodněná, zvláště když některé žalobcovy námitky nebyly vůbec zodpovězeny, což způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů.
15. Žalobce se domníval, že nerespektováním právních předpisů došlo k zásahu do jeho práv, když byl přímo zkrácen na svých právech vlastníka sousední nemovitosti. Postupem správních orgánů v této věci došlo k zásahu do jeho práv zaručených územním rozhodnutím, jímž byla stanovena příjezdová trasa k jeho komerčnímu objektu ve výstavbě.
16. [Část III. žaloby žalobce b)] Předmětem správního řízení je stavba zahájená bez povolení, stavebníkem Future WOOD s. r. o., navíc na pozemcích, které mu nepatří. Tento fakt byl žalobcem také zmíněn v odvolání v tom smyslu, že nelze uvěřit tomu, že stavba bude součástí areálu spol. ARBYD CZ s. r. o. a bude jen rozšířením zázemí (skladů) stávající prodejny bez zvýšení provozu, a tudíž nedojde k navýšení dopravy ani jiných účinků (emisí) její realizací a užíváním, když stavebníkem a zřejmě i vlastníkem této části budovy není stávající společnost. Pozemky, na kterých bude stavba postavena, jsou ve vlastnictví třetích osob. Na tuto výtku nedostal žalobce vůbec žádnou odpověď. Třebaže přímo tuto záležitost mu nepřísluší obecně komentovat, jelikož jde o záležitost, které zkoumá stavební úřad z úřední povinnosti při posuzování podkladů pro řízení a nedotýká se přímo práv a či oprávněných zájmů žalobce, je třeba poukázat na možnost obcházení zákona, v důsledku kterého zde dojde k výstavbě, která by nebyla za jiných okolností možná. Podstatou tohoto problému je dále popsáný fakt, že do území, o které se jedná, není povolena řádná komunikace, která by splňovala požadavky na příjezd do komerčního objektu. K tomu - i k dalším námitkám žalobce - je třeba uvést na pravou míru některá tvrzení jak stavebního úřadu, tak odvolacího orgánu, a zopakovat historii řešení výstavby v tomto území.

17. Území je určeno ke komerčním účelům. Žalobce ještě před tím, než zde vybudoval svůj areál ARBYD CZ s. r. o., na vlastním pozemku č. parc. X/X a sousedním pozemku parc. č. X /X v k.ú. X, ve vlastnictví jiné osoby, řešil ve správním řízení vlastní halu. Ta byla umístěna rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 12. 3. 2002, č.j. 1195/01/-Le, a jak se správně uvádí v rozhodnutí stavebního úřadu, které žalovaný potvrdil v odvolacím řízení, jeho součástí byla také místní obslužná komunikace a přípojná komunikace. Po dobu výstavby haly žalobce mu byla určena jiná dočasná trasa přístupu a příjezdu. Žalobce dosud halu nekolaudoval, jelikož nemohl uskutečnit právě výstavbu komunikace, resp. obou jejích částí. Místní obslužná komunikace měla navazovat na sjezd ze silnice I/20 a v místě dnes dodatečně povolované stavby odbočit k pozemkům určeným pro areál žalobce.
18. Předtím, než začal žalobce realizovat práce na komunikaci dle uvedeného územního rozhodnutí, vstoupila do území společnost ARBYD CZ s. r. o., která v r. 2006 zhruba v místě, kde byla územním rozhodnutím stanovena trasa výše uvedené místní obslužné komunikace, vybudoval komunikaci, která je zde dosud a slouží jako příjezd k areálu společnosti ARBYD CZ s. r. o. Obecný stavební úřad - MÚ Město Touškov - tuto stavbu komunikace schválil povolením ze dne 23. 8. 2006, č.j. 964/2006-Šk, ač nepříslušný a ač zcela pominul držitele práv z územního rozhodnutí – žalobce b). Žalobce se o existenci povolení dozvěděl až v souvislosti s tím, že budovaná komunikace přerušila jeho dočasné připojení rozestavěné haly. Proto podal odvolání proti povolení stavby, které následně Krajský úřad Plzeňského kraje zrušil a řízení zastavil, jelikož obecný stavební úřad nebyl příslušný k tomu, aby povolil dopravní stavbu. Tím se stala vybudovaná komunikace stavbou nepovolenou, jelikož ani v době výstavby, ani následně příslušný silniční správní úřad nevydal žádné rozhodnutí, jímž by stavbu komunikace povolil. Tento stav trvá.
19. Žalobce očekával, že dojde k legalizaci či odstranění této stavby komunikace, aby mohl pokračovat v realizaci svého vlastního záměru. Pokud by došlo k odstranění komunikace, mohl by vybudovat vlastní - obslužnou místní komunikaci. Pokud by mělo dojít k dodatečnému povolení komunikace, mohl by napojením na ni uskutečnit výstavbu přípojně komunikace. Jelikož nebyl nijak tlačěn k dokončení stavby a měl i jiné podnikatelské zájmy, stále čekal, až bude situace nepovolené komunikace vyřešena na úrovni příslušných orgánů veřejné správy. To se nestalo, naopak došlo k tomu, že přes existující platné a účinné územní rozhodnutí, které na pozemku č. p. X/X k.ú. X v místě dnes povolované stavby haly umísťuje přípojnou komunikaci, je dnes zde schválena trvalá zástavba objektem haly. Pokud správní orgány v některých vyjádřeních poukazují na skutečnost, že předmětné územní rozhodnutí bylo překonáno umístěním a povolením areálu ARBYD CZ s. r. o. z r. 2004 (č.j. 1092/2004- Šk), pak je třeba konstatovat, že dle posledně jmenovaného aktu se v místě příjezdové komunikace může nacházet maximálně manipulační plocha, nikoliv budova, která by bránila příjezdu či přístupu, tak jak to činí napadené rozhodnutí.
20. Zde žalobce spatřoval právě důvod pro možné obcházení zákona, totiž že na nepovolenou komunikaci nelze připojit další areál cizí osoby. Dnes povolovanou stavbu realizuje stavebník (investor, vlastník), který není vlastníkem ani pozemků, ani stávající haly, ale jedná se o novou osobu v tomto území, která, kdyby zde chtěla samostatně stavět, nemůže zajistit odpovídající přístup a příjezd z důvodu neexistence řádného povolení a kolaudované komunikace. Pokud je však stavba prezentována jako přístavba stávajícího objektu vč. toho, že užití objektu nebude vůbec rozšířeno, není nutno přístup a příjezd

řešit, jelikož je stávající. Jak však žalobce b) v odvolání namítal, nelze tento stav do budoucna zajistit, když stavebníkem není stávající vlastník a uživatel areálu, tedy společnost ARBYD CZ s. r. o., ale osoba odlišná, která nemá s touto společností společný ani předmět podnikání. Tato výtky nebyla odvolacím orgánem zodpovězena.

21. [Část IV. žaloby žalobce b)] Žalobce dále poukázal na skutečnosti, které rovněž vyplývají z faktů, jak probíhalo dosud jednání o daném území, a které se přímo dotýkají jeho práv, mohou je ohrozit či omezit, a fakticky se tak již stalo.
22. Jak bylo uvedeno výše, žalobce poukazoval na existenci územního rozhodnutí, kterým byla v místě dnes umísťovaného objektu určena trasa příjezdové komunikace k jeho pozemku, na němž je povolena stavba haly. Přesto stavební úřad ani žalovaný nijak nezduvodnili, z jakého důvodu nerespektují toto územní rozhodnutí. Za důvod totiž žalobce nemůže přijmout fakt, že dosud nedošlo k vybudování této přípojně komunikace.
23. Jak se pokusil naznačit výše, není postavena z důvodů, které nevznikly na straně žalobce, ale na základě postupů správních úřadů, které ani po několika letech nedovedly nepovolenou stavbu komunikace k nějakému rozhodnutí. Není pravda, že by žalobce upustil od záměru zde vybudovat komunikaci dle územního rozhodnutí, bránila tomu však nepovolená komunikace a nyní i povolená stavba haly na pozemku parc. č. X/X k. ú. X. Skutečnost, že jsou - jak uvádí stavební úřad - zde v jiné trase „vyjeté koleje“, není důvodem pro to, aby žalobce b) upustil od záměru naplnit územní rozhodnutí. Ano, bude problém v tom, že okolní pozemky, jak se opět uvádí v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, jsou ve vlastnictví třetích osob mj. i z důvodu, že plochy, které by byly vhodné jako náhradní trasa pro komunikaci, prodala obec Chotíkov naprosto rezignující na potřeby zajištění veřejné infrastruktury v tomto území. Protože dosud nebyla jistota ani podpora od veřejné správy k realizaci přípojně komunikace, došlo k oplocení areálu žalobce i tam, kde je plánován vjezd, vč. výsadby zeleně, jejíž odstranění není nepřekonatelným problémem. To ovšem neznamená, že by tímto krokem dal žalobce b) najevo, že do svého areálu nepotřebuje zřídit komunikaci, která by odpovídala parametrům pro komunikaci ke komerčnímu areálu. Tento žalobcův areál dosud nebyl kolaudován, právě pro neexistenci přípojně komunikace, kterou stavební úřad určil v územním rozhodnutí. Je stále ve výstavbě a drobné odchylky od původní dokumentace budou řešeny před uvedením do provozu. To však závisí na možnosti dopravit se do areálu žalobce pozemní cestou. Tato byla určena územním rozhodnutím. Jestliže územní rozhodnutí stavební úřad změnil či zrušil, to z výroků žádného z rozhodnutí, ať stavebního úřadu anebo žalovaného, nevyplývá, měl by nahradit tu část územního rozhodnutí stavby žalobce tak, aby byla zajištěna možnost přístupu k jeho stavbě a stavebnímu pozemku. To se nestalo a stavební úřad a žalovaný společně znemožnili přístup k nemovitosti žalobce. Podle názoru obou orgánů si musí žalobce přístup a příjezd zajistit sám, což respektuje, avšak domnívá se, že do doby, než bude vyřešen z pohledu občanskoprávních vztahů jeho přístup ke stavbě a pozemku, nemůže mu správní orgán za cenu porušení vlastního správního rozhodnutí dříve učiněného odejmout možnost přístupu k nemovitosti danou územním rozhodnutím. Územní rozhodnutí je platné a účinné a závazné pro všechny nástupce účastníků řízení, kteří jsou účastníky z důvodu vlastnictví věci (§ 73 správního řádu), existence územního rozhodnutí stavby žalobce je všeobecně známa, a proto záměr, o kterém se nyní jedná, je porušením závazku, který pro účastníky územního řízení vyplynul. Je však zarážející, když vlastní rozhodnutí překročí i

správný orgán, který je vydal, a žalobci doporučí, aby tento problém řešil u příslušného soudu. Změnu územního rozhodnutí upravuje stavební zákon v § 94, ale žalobci není známo, že by takové řízení o změně územního rozhodnutí bylo vedeno.

24. Žalovaný v odvolacím řízení pouze stručně přejal důvody stavebního úřadu, aniž by se zabýval otázkou, kterou žalobce žádal zodpovědět ve svém odvolání, tj. určení trasy komunikace, která bude nejen nezbytným přístupem, ale která umožní kolaudaci haly žalobce, tzn., bude se jednat o komunikaci, která bude mít technické parametry např. pro provoz nákladní dopravy tak, jako měla trasa určená územním rozhodnutím. Skutečnost, že dosud nebyla přípojná komunikace povolena, neznamena, že územní rozhodnutí v této části pozbylo platnost, platí celé neomezeně. Ani fakt, že je v místě připojení komunikace do areálu dočasně provedeno oplocení a vysazena zeleň, neznamena, že by komunikace nemohla být realizována. Oplocení bude uvedeno do souladu s územním rozhodnutím a povolením, zeleň odstraněna a komunikace může být připojena. Samozřejmě je třeba, aby silniční správní úřad po dvanácti letech vyřešil, zda komunikace, kterou vybudoval ARBYD CZ s. r. o., je povolena či ne, aby se přípojná komunikace na ni mohla napojit, anebo po jejím odstranění mohla být vybudována komunikace místní obslužná, jejíž trasa je rovněž řešena v územním rozhodnutí haly žalobce.
25. Toto vše vede žalobce k závěru, že není respektováno územní rozhodnutí k umístění jeho haly vč. komunikací. Samozřejmě je problematická další realizace staveb v daném území, když se zde změnily vlastnické poměry oproti době, kdy se hala žalobce umísťovala. Stavební úřad ani žalovaný zde však nejsou od toho, aby posuzovali vlastnické vztahy, jejich zájmem by mělo být, v souladu se stavebním zákonem, aby rozhodovali v souladu s nástroji územního plánování, které existují, jsou platné, účinné a závazné. Jestli k realizaci územního rozhodnutí žalobce bude muset jako jediný možný krok absolvovat soudní spor s majiteli pozemků, bude muset tento krok učinit, ale musí mít jistotu, že než soudní spor skončí, stavební úřad mu neznemožní realizaci jeho práv ze správního rozhodnutí tím, že na ploše určené územním rozhodnutím umožní umístit a povolit jinou stavbu.
26. Napadené rozhodnutí je vydáno na základě porušení § 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona, jelikož stavebník neprokázal, že dodatečně povolaná stavba není v rozporu s předchozími rozhodnutími o území.
27. Žalovaný jako odvolací orgán byl povinen přezkoumat rozhodnutí stavebního úřadu z pohledu jeho souladu s právními předpisy a z pohledu správnosti v rozsahu podaného odvolání. Zejména s ohledem na rozpor s právními předpisy, jak uvedeno výše, nedostál své povinnosti v odvolacím řízení.

[III] Vyjádření žalovaného k žalobě žalobce b)

28. Žalovaný se k žalobě žalobce b) vyjádřil v podání ze dne 1. 8. 2018. Žalobce b) uplatnil ve své žalobě stejné námitky jako v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí a ve vyjádřeních v prvostupňovém řízení. Žalovaný považoval rozhodnutí stavebního úřadu i své rozhodnutí za odůvodněné a přezkoumatelné a vzhledem k tomu, že žalobce uplatnil totožné námitky jako v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu, odkázal žalovaný na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
29. K umístění dodatečně povolené stavby na cizích pozemcích žalovaný uvedl, že vlastníci pozemků dali k umístění stavby na jejich pozemcích souhlas, dva z pozemků dotčených

stavbou patří společnosti ARBYD CZ s. r. o., která má stejné jednatele jako společnost Future WOOD s. r. o., ostatní čtyři pozemky jsou ve vlastnictví fyzických osob, které jsou jednatelem obou výše uvedených společností.

30. Žalovaný trval na tom, že napadené rozhodnutí je zákonné, správné a námitky uplatněné žalobcem v žalobě jsou nedůvodné. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu žalobce b) zamítl.

[IV] Posouzení věci soudem

31. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
32. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
33. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
34. Soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání, neboť žalobci i žalovaný vyslovili s takovým postupem souhlas.
35. Prvoinstančním rozhodnutím bylo dle § 129 odst. 3 a § 115 stavebního zákona a § 18c vyhlášky č. 503/2006 Sb. rozhodnuto o dodatečném povolení stavby - skladovací hala na pozemcích parc. č. X/X, X/X, X/X, X/X, X/X, X/X v k. ú. X, a byl specifikován obsah a rozsah stavby, dále stanoveny podmínky pro provedení stavby a podmínky pro užívání stavby.
36. Soud konstatuje, že podáním ze dne 3. 7. 2020 vzal žalobce a) svoji žalobu zpět.
37. Dle § 37 odst. 4 s. ř. s. může navrhovatel vzít svůj návrh zcela nebo zčásti zpět, dokud o něm soud nerozhodl.
38. Dle § 47 písm. a) části věty před středníkem s. ř. s., soud řízení usnesením zastaví, vzal-li navrhovatel svůj návrh zpět.
39. Jelikož žalobce a) vzal žalobce svou žalobu zpět před tím, než o ní bylo rozhodnuto, soud podle § 47 písm. a) části věty před středníkem s. ř. s. řízení o ní zastavil (výrok I.).
40. Stran žaloby žalobce b) soud uvažil následovně.
41. Žaloba žalobce b) není důvodná.
42. Stran části tvrzení uvedených v [Části III. žaloby žalobce b)], konkrétně týkajících se pozemků, na kterých bude stavba postavena a které jsou ve vlastnictví třetích osob, když žalobce namítal, že na obdobně koncipované odvolací námitky nedostal odpověď, soud jen ve stručnosti uvádí, že v tomto případě žalobce sám uvedl, že jde o záležitosti, které zkoumá stavební úřad z úřední povinnosti při posuzování podkladů pro řízení, a „nedotýkají se přímo žalobcových práv či oprávněných zájmů“. Netvrdil-li žalobce v tomto případě zásah do svých práv, není prostor pro soudní přezkum.
43. Stran ostatních tvrzení uvedených v [Části III. žaloby žalobce b)] a [Části IV. žaloby žalobce b)] soud primárně vycházel z faktu, že žalobce odvozoval svá veřejná subjektivní práva ve věci od rozhodnutí o umístění stavby č.j. 1195/01/-Le, které bylo vydáno v jeho prospěch dne 12. 3. 2002.

44. Územní plánování a stavební řízení byly k tomuto dni upraveny zákonem č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „starý stavební zákon“)
45. Podle § 40 odst. 1 starého stavebního zákona platilo: *Rozhodnutí o umístění stavby a rozhodnutí o využití území platí dva roky ode dne, kdy nabylo právní moci, nestanovil-li stavební úřad v odůvodněných případech delší lhůtu; nepozbývá však platnost, pokud byla v těchto lhůtách podána žádost o stavební povolení nebo povolení k terénním úpravám a pracím podle tohoto zákona (§ 71 odst. 1), nebo bylo-li započato s využitím území ke stanovenému účelu. Rozhodnutí o umístění stavby a rozhodnutí o využití území pozbývá platnosti též dnem, kdy bylo stavebnímu úřadu doručeno oznámení navrhovatele nebo jeho právního nástupce o tom, že upustil od záměru, k němuž se rozhodnutí vztahuje.*
46. Podle § 40 odst. 3 starého stavebního zákona platilo: *Dobu platnosti územního rozhodnutí může stavební úřad prodloužit na žádost navrhovatele, pokud byla podána před uplynutím lhůty.*
47. Žalobcem akcentované rozhodnutí o umístění stavby ze dne 12. 3. 2002, č.j. 1195/01/-Le (dále jen „Územní rozhodnutí“), nabylo právní moci v témže roce, neboť již 25. 6. 2002 bylo v žalobcův prospěch vydáno stavební povolení (č.j. 409/2002-Me), a to v řízení navazujícím na toto Územní rozhodnutí (viz bod 48 tohoto rozsudku). Práva plynoucí z Územního rozhodnutí měla být žalobcem konzumována nejpozději do dvou let, tedy do roku 2004. Žalobce netvrdil, že by v daném případě stanovil stavební úřad lhůtu delší (§ 40 odst. 1 část věty první před středníkem starého stavebního zákona), ani že by byla ona lhůta prodloužena na žalobcovu žádost (§ 40 odst. 3 starého stavebního zákona). Soud pak pro úplnost připomíná, že řízení, v němž bylo vydáno rozhodnutí Městského úřadu Města Touškov ze dne 12. 2. 2018, č.j. 4274/2017/MUMT-11, a následně touto žalobou napadené rozhodnutí, bylo zahájeno v roce 2017.
48. Dále, Územním rozhodnutím byla v žalobcův prospěch umístěna stavba - skladová a prodejní hala X na pozemcích č. kat. KN X/X, X/X, X/X, X/X, X/X, PK X/X, X/X, X/X, X/X, X/X, X/X, X/X, X/X, X/X v k. ú. X (dále jen „stavba umístěná Územním rozhodnutím“). Nebylo sporu o tom, že stavba umístěná Územním rozhodnutím obsahovala mj. přípojnou komunikaci (v dokumentaci předložené v územním řízení označenou SO 05). Stavebním povolením ze dne 25. 6. 2002, č.j. 409/2002-Me, vydaném ve stavebním řízení navazujícím na řízení, ve kterém bylo vydáno Územní rozhodnutí, však nebyla tato přípojná komunikace povolena, přičemž podmínka č. 20 onoho stavebního povolení stanovila následující (zvýraznění podtržením provedl soud): *„Toto stavební povolení není vydáváno pro stavbu definitivní přístupové komunikace. O stavební povolení pro stavbu této komunikace bude požádáno samostatně.“* O takové stavební povolení však žalobce nepožádal (srov. jeho arg.: *„Jelikož nebyl [= žalobce] nijak tlačěn k dokončení stavby a měl i jiné podnikatelské zájmy, stále čekal, až bude situace nepovolené komunikace vyřešena na úrovni příslušných orgánů veřejné správy.“*), naopak, i plocha, kde měla být realizována komunikace, byla žalobcem oplocena a byla tam vysázena zeleň. Tedy, nebyly splněny ani další z podmínek § 40 odst. 1 starého stavebního zákona pro případné prodloužení doby platnosti Územního rozhodnutí (= podání žádosti o stavební povolení, příp. započítání s využitím území ke stanovenému účelu).
49. Žalobce argumentoval (především) tím, že o stavební povolení nežádal a stavbu komunikace nezahájil proto, že mu v tom správní orgány bránily akceptací protiprávního

stavu (srov. žalobcova tvrzení výše a rovněž arg.: „Není pravda, že by žalobce upustil od záměru zde vybudovat komunikaci dle územního rozhodnutí, bránila tomu však nepovolená komunikace a nyní i povolená stavba haly na pozemku parc. č. X k. ú. X.“). Soud však těmto námitkám nepřisvědčil.

50. Objektivně vzato, žalobci nic nebránilo v tom požádat o příslušné stavební povolení. Pak by bylo řešení na stavebních orgánech, protože jen ony mohou tu či onu stavbu označit za nelegální, postavenou v rozporu s rozhodnutím, příp. rozhodnout o jejím odstranění. Žalobce však zvolil pasivní přístup a o stavební povolení týkající se (jeho) komunikace nepožádal. Takovým procesním postupem však došlo k zániku možnosti konzumovat oprávnění plynoucí mu (míněno ve vztahu ke komunikaci) z Územního rozhodnutí (viz výše citovaná ustanovení starého stavebního zákona). To se pak negativně promítlo do možnosti jeho obrany v řízení, ve kterém bylo vydáno prvoinstanční, resp. napadané rozhodnutí. Žalobce nemohl být v těchto řízeních krácen na tvrzených veřejných subjektivních právech, neboť jimi z důvodů výše prezentovaných v rozsahu jím tvrzeném nedisponoval.
51. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žalobní námitky žalobce b) důvodné, žalobu zamítl, a to podle § 78 odst. 7 s. ř. s. (výrok II.).

[V] Náklady řízení

52. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci b), který ve věci úspěch neměl. Podle § 60 odst. 3 s. ř. s. nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta. Žalovanému správnímu orgánu žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly a ve věci žalobce a) bylo řízení o jeho žalobě zastaveno, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo (výrok III.).
53. Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil (§ 60 odst. 5 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že soud v dané věci osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost neuložil, bylo rozhodnuto tak, že ani osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení (výrok IV.).
54. Žalobce a) zaplatil ve věci soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč a soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč. Vzhledem k tomu, že řízení o žalobě bylo zastaveno před prvním jednáním, soud vrátí z účtu soudu zaplacený soudní poplatek za řízení, který je splatný podáním návrhu na zahájení řízení (= 3 000 Kč), snížený o 1 000 Kč [§ 10 odst. 3 věta první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů]. Vrácená část soudního poplatku za žalobu bude žalobci a) vyplacena z účtu soudu do třiceti dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Pavla Douchy, advokáta, Mezibranská 7, 110 00 Praha 1. Soudní poplatek za návrh na přiznání nemohl být žalobci a) vrácen, neboť o tomto návrhu již bylo soudem rozhodnuto (viz výše) [výrok V.].

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 29. 7. 2020

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.